

NA GRIČU JE STAL MOJ GRAD

Vita Trantura, 9.b

Tako kot vsako jutro sem se tudi danes nameraval zbuditi. Čakam ... Nihče še ni prišel ... Kje so vsi? Odprem oči. Kje sploh sem? Zakaj spim na zemlji? Kaj sploh imam oblečeno? Zakaj imam oblečeno obleko za sprejeme nižjih slojev, ko sem pa vendar grof Lembach?

Lačen sem. Najbolje da se odpravim po hribu navzdol, danes zagotovo kmetje poskušajo kaj zaslužiti na tržnici ... Ko hodim navzdol, zagledam hiše, skoraj tako velike kot moja graščina. Stopim na cesto. Joooooj! Kakšna kočija pa je to? Skoraj bi me pomendrala pod sabo. Kaj se dogaja? Od kdaj imajo kmetje višje hiše kot jaz, kočije pa se vozijo kar brez konjev?

Nikjer nobene tržnice. Nikjer nikogar. Ozrem se na grič, kjer stoji moj mogočen grad. Čakaj! Kje je moj grad?! Odpravim se tja, kjer bi morala biti tržnica. Nič. Samo velike hiše kmetov. Odpravim se v edino trgovino, tako imenovano Tuš. Morda se bom lahko tam vsaj stuširal. Ko vstopim, me čudno oblečeni ljudje premerijo s pogledom, kot da sem iz prazgodovine. Ko izberem nekaj vreč tako imenovanega »cvrtega krompirčka«, zapustim trgovino. Nekaj začne grozljivo piskati. Prodajalka mi iz rok izpuli vrečke, jih preleti z rdečo lučko in zahteva deset evrov. Kaj je deset evrov? V bistvu, kaj sploh je evro? Ima zelo čuden naglas. Sploh ne govori slovensko. Kmalu pride še druga prodajalka in me nažene ven. Kako to, da imajo ženske toliko pravic? Izgleda, da bom ostal lačen.

Odpravim se nazaj na moj grič. Morda bom kje srečal svojo grofico, ki edina ve, kako se je treba vesti do kmetov!

Od mojega gradu niso ostale niti ruševine. Zagledam lesen steber. Bolj ko se mu približujem, bolj me spominja na mojo drago grofico. Ko ji pridem čisto blizu, je videti točno taka kot včasih. Njeni lasje, dlani, oči ... oči ... te oči ... Nič. Nikjer več ničesar. Samo tema.

Ko se je grof Lembach zazrl v strupene oči svoje hudobne žene, ga je povleklo globoko v gozd. Okamnel je. Če boste dovolj pozorni, ga lahko v limbuškem gozdu zagotovo srečate tudi vi.